

Το «Κάποτε» που λέγονταν «Ζωή»...

Κάποτε ο χρόνος είχε τέσσερις εποχές, σήμερα έχει δύο.

Κάποτε δουλεύαμε οκτώ ώρες, σήμερα έχουμε χάσει το μέτρημα.

Κάποτε είχαμε χρόνο να πάμε για καφέ με τους φίλους μας... Τώρα τα λέμε μέσω MSN και Skype.

Κάποτε είχαμε χρόνο να κοιτάξουμε τον ουρανό, να δούμε το χρώμα του, να ακούσουμε το κελάγημα των πουλιών, να νιώσουμε την ευωδιά του βρεγμένου χώματος. Σήμερα τα βλέπουμε στην τηλεόραση.

Κάποτε παίζαμε με τους φίλους μας ποδόσφαιρο στις αλάνες. Σήμερα παίζουμε ποδόσφαιρο στο Playstation.

Κάποτε ζητάγαμε συγγνώμη από κοντά, σήμερα το λέμε και με SMS.

Κάποτε κυκλοφορούσαμε με ταπεινά αυτοκίνητα 1.000 κυβικών και ήμασταν χαρούμενοι...

Κάποτε αγοράζαμε ένα παντελόνι και το είχαμε για δύο χρόνια. Τώρα το έχουμε δύο μήνες και μετά παίρνουμε άλλο.

Κάποτε ζούσαμε σε σπίτι 65 τετραγωνικών και...ήμασταν ικανοποιημένοι. Σήμερα ζούμε σε σπίτια μεγαλύτερα και δε χωράμε μέσα...

Κάποτε λέγαμε καλημέρα σε έναν περαστικό και τον ρωτούσαμε για την τάδε οδό. Σήμερα μας το λέει ο navigator.

Κάποτε πίναμε νερό της βρύσης και ήμασταν μια χαρά. Σήμερα πίνουμε εμφιαλωμένο και...αρρωσταίνουμε.

Κάποτε είχαμε τις πόρτες των σπιτιών ανοικτές, όπως και τις καρδιές μας. Σήμερα κλειδαμπωνόμαστε, βάζουμε συναγερμούς και έχουμε και 5-6 λυκόσκυλα για να μην αφήσουμε κανέναν να μας πλησιάσει. Είτε είναι καλός, είτε κακός.

Κάποτε είχαμε 2 τηλεοπτικά κανάλια και πάντα βρίσκαμε κάτι ενδιαφέρον να δούμε. Σήμερα έχουμε 100 κανάλια και δεν μας αρέσει κανένα πρόγραμμα.

Κάποτε μαζευόμασταν όλη η οικογένεια γύρω από το κυριακάτικο τραπέζι και αισθανόμασταν ενωμένοι και ευτυχισμένοι. Σήμερα, έχει ο καθένας το δικό του δωμάτιο και δε βρισκόμαστε μαζί στο τραπέζι ποτέ...

Κάποτε η σκληρή δουλειά ήταν ιδανικό. Σήμερα είναι βλακεία.

Κάποτε τα περιοδικά έπαιρναν συνέντευξη από τον Σεφέρη. Σήμερα παίρνουν από τον ...πρώτο τυχόντα.

Κάποτε μας μάγευε η φωνή του Στέλιου Καζαντζίδη, σήμερα μας ξεκουφαίνει η...Σούλα Μπούλα.

Κάποτε ντοκουμέντο ήταν μια επιστημονική ανακάλυψη. Σήμερα ντοκουμέντο είναι ένα ερασιτεχνικό βίντεο που δείχνει δύο οπαδούς ομάδων να ανοίγουν ο ένας το κεφάλι του άλλου.

Κάποτε βλέπαμε στην τηλεόραση κινούμενα σχέδια με τον Μίκι Μάους, τον Σεραφίνο και τον Τιραμόλα. Σήμερα βλέπουμε τους Power Rangers και τους Monsters με όπλα και χειροβομβίδες να σκοτώνουν και να ξεκοιλιάζουν τους κακούς.

Κάποτε μας αρκούσε μια βόλτα με την κοπέλα μας σε ένα ταπεινό δρομάκι της γειτονιάς. Χέρι χέρι, να κοιτάμε τον ουρανό, να σιγοψιθυρίζουμε ένα ρομαντικό τραγουδάκι και να ταξιδεύουμε νοητά. Σήμερα πάμε διακοπές στο Ντουμπάι, στο Μαρόκο και στο Μεξικό κι ονειρευόμαστε ταξίδια στο Θιβέτ.

Κάποτε είχαμε το θάρρος και τη λεβεντιά να λέμε «έκανα λάθος». Σήμερα λέμε «αυτός φταίει»...

Κάποτε νοιαζόμασταν για τον γείτονα, σήμερα τσαντιζόμαστε αν αγοράσει καλύτερη τηλεόραση από εμάς.

Κάποτε ζούσαμε με τον μισθό μας. Σήμερα ζούμε με τους μισθούς που ΘΑ πάρουμε...

Κάποτε δεν είχαμε δραχμή στην τσέπη, μα ήμασταν τόσο, μα τόσο ευτυχισμένοι... Σήμερα έχουμε τα πάντα και τρωγόμαστε με τα ρούχα μας.

Κάποτε ιδανικό ήταν να γίνεις αναγνωρισμένος. Σήμερα, ιδανικό είναι να γίνεις απλά αναγνωρίσιμος.

Κάποτε μας δάνειζε λεφτά ο αδελφός μας. Σήμερα μας δανείζουν οι τράπεζες.

Κάποτε κοιτούσαμε στα μάτια τους ανθρώπους. Τώρα τους κοιτάμε στην τσέπη.

Κάποτε δουλεύαμε για να ζήσουμε. Σήμερα ζούμε για να δουλεύουμε.

Κάποτε είχαμε χρόνο για τον εαυτό μας. Σήμερα δεν έχουμε χρόνο για κανέναν...

Αυτό το «Κάποτε», το έλεγαν «Ζωή»...